Ч. 201. Второк 20 (7) вересня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Балкану. — Анґлійско-тибетаньский договор. — Росийско-японьска війна.)

Софійска праса — як пише Politische Correspondenz — знов накликує своїх земляків македоньских, аби вернули до вітчини, котра так дуже потребує їх праці. Особливо дотикає то духовеньства і учителів. Однако сумнївають ся, чи той поклик принесе виднїйші успіхи як попереднї, бо пересьвідчено ся, що поворот духовеньства і учителів був би безцїльний. Ті збігцї зміж духовних і учителів, котрі повернули до Македонії, не могли імити ся своєї працї супротив перепон із сторони турецких властий. Длятого македоньске населенє в Болгариї не спішить ся з поворотом, маючи і на дальше пересьвідченє, що лише цілковита автономія Македонії могла би зробити конець нещастним відносинам, задля котрих збігцї покинули вітчину. — Взагалї — як пише Polit. Correspondenz — не перестають непокоїти Македонії напади болгарских ворохобничих ватаг. До Константинополя доніс сими днями митрополит Фльориян Йоанникий, що дня 28 і 29 серпня напали на село Чеpікoво і Баницю болгарскі ворохобники і примусили населенє, котре признає константинопольского патриярха, аби признало болгарского ексарха, грозячи кождому убитєм на случай непослуху.

Новий анґлійско-тибетаньский договор містить такі постанови: Тибет обовязує ся отворити три торги для анґлійської торговлї і инші торговельні дороги між Індиєю і Тибетом. Тибет платить Анґлії відшкодоване висоти 500.000 фунтів в трех річних ратах. Як запоруку задержують Анґлійцї в своїм посїданю долину Чумбі. Без дозволу Анґлії не вільно землї в Тибеті ні арендувати ні продавати иншим державам; не вільно також віддавати зелїзниць, телеґрафічних лїній і копалень.

На манджурскім теренї війни розпочали Японцї на ново похід против Мукдена. Іменно телеґрафують звідтам дня 15 с. м.: В операциях все ще триває застоя. Однако то означає лише приготоване до важних подій. Японцї мали обсадити Ляоян слабо, за те Янтай має бути сильно обсаджений. Їх переднї сторожі замічено напротив лївого росийского крила. Ходить чутка про утворене четвертої японьскої армії, що має посувати ся на право від Курокого, аби обійти ліве росийске крило. Силу тої армії подають на три дивізиї. Важидаюче становище Японцїв пояснюе ся їх великими стратами і недостачию муниції. Росияни дуже скоро прийшли до себе по стратах послїдних боїв. За причину відвороту Росиян з під Ляояну подають загально утрату становищ коло копалень вугля в Янтай. Ґен. Орлов з своєю дивізиєю мав безуслoвно ті становища держати. Він відбив два японьскі атаки, але відтак почав сам атакувати, дістав ся в страшний артилерийский огонь і мусїв становище покинути. Ґен. Орлов вже в часї походу против боксерів в р. 1900 попав був під Цицикаром в наслїдок завчасного атаку в дуже небезпечне положенє. В тутешних шпиталях лежить 14.000 ранених з послїдних борб. Число убитих, або полишених в збіжах, бо не можна було їх найти, подають на 5000 людий. Японцї стратили найменше два рази тілько що Росияни. Росийско-хіньский банк знов отворено в Мукденї, але впрочім всї инші европейскі інституциї і торговлї закриті.

З Токіо доносять, що маршалок Ояма мав одержати строгий приказ, аби розпочав на ново офензиву, скоро лиш его войска будуть до того способні і дороги на то позволять. Коли би Росияни відступили від Мукдену, пійде Ояма за ними зі всїми своїми войсками. Причиною того приказу, що мав вийти від самого мікада, єсть неудача пляну Оями під Ляояном. Японцї не хотять сегорічної кампанії скінчити, щоби ще раз не спробовати знищеня росийскої армії.

На рапорт висланий Куропаткіном до ца-

---

2)

Розріст.

(З фляманьдского — Стійна Страйвельса).

(Дальше).

Тяжка голова Льотика кивала ся на всї боки і він розкривав опять губи та сьміяв ся. Дїтваки були вдоволені.

Цїла шайка вибрала ся в дорогу. Ще раз оглянули ся назад і вимахували у воздусі руками, щоби мати та Льотик бачили, як они радують ся.

— А вернути на час до дому, заким западе вечір! — кликала до них мати, зложивши коло рота долонї.

Дїти ступали жваво і не зважали на спеку ні на утому безконечною дорогою, змагали все навпростець як церковна вежа там далеко, замаєна зеленою галузою. Перечислили грошики, які собі ускладали з неділь та сьвят і сховали їх на сам спід кишень. Відтак стало одно другому оповідати свої дожиданя, що там будуть бачити та куплять і вгодили ся решту гроша зложити разом та купити щось дуже гарного для Льотика, котрий сидів тепер сам один дома при матери. І війшли ся до купи, ваявши малих в середину, бо чим близше до села, тим більше людий було на дорозї і они оглядали ся трівожно, щоби ніхто з них не згубив ся. А тимчасом серця били ся їм з радости, бо всї були тепер рівні. Чули вже гамір та великий крик і не знали, куди мають наперед дивити ся. Зі всїх сторін тиснули їх і напирали люди, між котрими одної душі не знали.

— Тут Карольку, тут, держи ся мене! — кричав Іван.

Станули на пальцях перед якимсь шатром і натягали серед юрби до гори шиї, щоби видїти вчену козу, що котила наперед себе кулю, та хлопців, що вискакували довкола і лускали себе по вибілених лицях. Неставало їм очий на всї ті дивовижі, всюди щось нове, одно красше від другого, всюди яркі краски і золото і сьміхи і музика. Не знали, від котрої улицї найперше зачинати, бо всьо мусїли оглянути Дали унести ся навманя людскій филї, думаючи, що нїчо не уйде перед їх очима, впрочім можуть відтак завернути і ще раз всьому придивити ся. Пристанули перед шатрами з ріжними забавками та медівниками, і обчислили ся із своїми грішми. Не забували й на Льотика, але було ще тілько часу, а они хотїли наперед всьо оглянути і потім купити остаточно щось найкрасшого та найліпшого.

Нараз доніс ся до їх носів новий, милий запах і они зміркували, що близько стояла буда з пампухами. Сейчас почули страшний голод, запах скоботав їх подвійно мило і їм здавало ся, що брунатно-жовті, посипані цукром бохончики було щось таке, чого они в роду ще не нюхали ані доторкали ся, таке добре! Не могли оперти ся і кождий купив собі один пампух, смажений на смальци. Наперед спробували, покоштували осторожно губами, а відтак кусали вже сьміло. Алеж смакує! І кождий з них купив собі ще по одному.

Знов обчислили ся. Побачили карузель; богато хлопців крутило ся весело довкола, високо на конях із золотими сїдлами та шкіряними уздечками. Глядїли на те все, аж Іван спитав одного хлопця, що коштує раз переїхати ся. І коли не коштувало більше як цента, вискочив на гору. Гу, гурра! І всї повискакували так само і пустили ся в шалену їзду довкола, серед музики та бубненя. Добували з кишенї одного цента по другім і все платили за нову їзду.

— Ще нїколи так не бавив ся! — крикнув Петрик і они обертали ся до себе на широких кіньских хребтах і сьміяли ся сердечно.

Се тревало так довго, аж Іван дав знак, що вже досить і одним скоком опинив ся в дїйстнім сьвітї. Була вже пора купити щось для Льотика. Они проїздили майже всї гроші, а бідний хлопчина сидів дома, далеко від каруселя! І він не бачив нї тих їздців, нї всїляких панів та пань в позолочених вборах, нї ріжнобарвних буд. О, що то они єму не наросповідають, не набалакають!

Каролько, Бертик і Фонсик провірили, що лишили ся майже без гроша і не будуть вже могли принести братови щось путнього.

Всї річи були такі дорогі і всюди, як они лиш хотїли що купити, продавець заціннв так високо, що мусїли відходити з нїчим.

— Я куплю три довгі цукорки для Льотика — сказав оден.

— А я пампух.

— А я скакунця, зовсїм малого, Льотик буде сьміяти ся, коли побачить, як він скаче.

— Де Петрик?

Петра не було нїгде видати. Не сьміли

ря, відповів цар телеґрамою, в котрій подякував Курпаткінови і військам за хоробрість і справний відворот. На ту подяку переслав Куропаткін дня 16 с. м. таку телеґраму до царя: Ціла манджурска армія незвичайно утішена признанем єї военних трудів зі сторони В. царского Величества. Всїх нас оживляє одно бажанє: бажаємо побороти ворога і оправдати довірє, яке в нас покладає найвисший вожд армії російскої, котра повнить службу в цілковитім спокою з самовідреченєм. Відворот з під Ляояну був серед обставин, які мене супроводили, кроком дійстно конечним, а супротив великих перепон ділом визначним. Навіть наш ворог був сим разом скромний в своїх справозданях. Нема в них згадки о полонених, забраню армат, або инших добичах. Урядове справозданє Курокого потверджує, що дня 4 с. м. рано ціла армія Курокого, найчисленнійша з трех армій, була на правім березї ріки Таіце і коли би борба ведена нею випала була успішнїйше, була би могла відтяти наші війска, котрі займали Ляоян, від тих, що стояли на правім березї ріки.

З Мукдену доносять до льондоньских часописий, що Японці поступають на обох своїх крилах з полудневого всходу і заходу. Російскі передні сторожі стерли ся о 32 клм. від Мукдену дуже остро з Японцями і майже безнастанно ведуть ся там завзяті борби. Всї познаки вказують на то, що коло Мукдену прийде до другої великої битви. Росияни обсадили всї доохрестні села. До Мукдену прибувають тисячі хіньских збігцїв.

Новинки.

Львів дня 19-го вересня 1904.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував Володимира Котовича, заступника учителя в учит. семинариї в Самборі, учителем школи вправ при учит. семинариї в Тернополи. — Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителїв в ґімназиях: Романа Цеґельского і Алекс. Кущака для II ґімн. в Тернополи, Льонґ. Ляма в Дрогобичи, Меч. Арндта, Мик. Білиньского, Ж. Подгурского і Пром. Мовчевского в Ярославі, Стан. Барґкевича, Густ. Бавмфельда і Мар. Ольшевского в Золочеві, Герм. Штернбаха в Самборі, Н. Гольцмана в Дрогобичи, Ж. Сїкорского в Ряшеві, Ст. Пшону в Живци, Апол. Микевича для І ґімн. в Тернополи, Вол. Мілера в Сяноці і кс. Б. Гандля заступн. катехита в І реальній шк. у Львові.

— **Перенесеня.** Ц. к. краєва Рада шкільна перенесла заст. учителїв в ґімназиях: П. Дубика з Дрогобича до Ряшева, Евг. Беґановича з Ряшева до Дрогобича, Мих. Гнїдого з Золочева до Ярослава, Мих. Боярского з Самбора до Ряшева, Ад. Данецкого з Дрогобича до Ярослава, Ш. Клїнґера з Бережан до Сянока і Ів. Валяса з Коломиї до І ґімн. в Тернополи.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителїв народних шкіл розпічнуть ся перед іспитовою комісиєю в Заліщиках дня 10 жовтня с. р. Подання можна вносити до 2 жовтня.

† Казимир Зельонка, співробітник Gazet-и Lwowsk-oї і начальник філії ц. к. бюра кореспонденцийного у Львові, упокоїв ся вчера рано по короткій, тяжкій недузї, в 62-ім роцї житя. Покійний, один з найстарших дневникарів львівских, розпочав свою дневникарску працю 1869 року в часописи Dziennik-у Lwowsk-ім, працював відтак в Uni-ї, редаґованій бл. п. дром Ант. Креховецким і перенїс ся опісля до Познаня, де був 10 лїт співробітником Dziennik-а Poznańsk-ого. Коли в р 1881 мусїв, як австрийский підданий виїхати з Нїмеччини, прибув до Львова і тут вступив в склад редакциї Gazet-у Lwowsk-oї, в котрій працював від того часу до кінця житя. Минувшого року обходив ювилей своєї дневникарскої дїяльности. Покійний, чоловік незвичайної доброти серця і лагідности, визначав ся рідкою честнотою характеру і неутомимою трудолюбивостию; працював майже до послїдної хвилї житя, бо аж доки єго тяжка недуга запаленя легких не повалила на смертельне ложе. Високі прикмети єго ума і душі придбали єму загальну симпатию і любов у всїх, котрі єго знали, тому єго смерть викликала щирий жаль в широких кругах суспільности. І з членами нашої редакциї вязали праведного Покійника сердечні товариські зносини і ми кидаючи грудку на єго могилу, кличемо: Земля єму пером і вічная память!

— **Тов-о „Станиславівский Боян"** і „Руских женщин" устроює дня 22 вересня 1904 в салї театральній Тов. ім. Монюшка концерт спацеровий. — По концертї відбудуть ся в тій самій сали при супроводї орхестри 24 пп. танцї.

— **Шкільні вистави.** Дня 25 с. м. устроює виставу окружна Рада шкільна в Жидачеві в салях тамошної мужеской школи. Вистава буде обіймати: Ручні роботи учеників і учениць народних шкіл жидачівского повіта, продукти шкільних огородів, витвори тих продуктів, окази сирих материялів і продуктів, які надавали би ся до утвореня огнища домашного промислу, о скілько народна школа мала вплив на витвір того промислу. Сю виставу устроюють з нагоди окружної учительскої конференциї, яка має відбути ся в Жидачеві дня 26 с. м. Подібні вистави будуть устроєні дня 2 і 3 жовтня с. р. в Николаєві над Дністром і дня 9 і 10 жовтня в Журавні.

— **Простий рахунок.** До одного адвоката, що проживав на 1-тім мешканю, прийшов єго сусїд порадити ся, чи, як чужий пес стягне комусь з кухнї мясо, можна від властителя пса домагати ся винагороди за мясо. Адвокат: Очивидно! Сусїд: в такім случаю будете так добрі заплатити

рушити ся на крок з місця, щоби не згубити ся.

— Знаєте що — сказав Іван — ви три лишіть ся тут коло буди до стріляня, а я, Мілько і Філько підемо єго шукати. Як найдемо, прийдемо всї назад.

Три брати відлучили ся і шукали по всїх усюдах. Зійшли всї улицї, заглядали до всїх буд і перетискались крізь всї юрби людий.

Вкінци Іван вернув до буди, де стріляли.

— Нема!

Хлопцї ждали серед тревоги. Надійшов Мілько — також без Петра. Відтак Філько — нїгде не видати.

Аж ось надійшов він сам і виглядав дуже вдоволений. Показував знаком вже з далека, що має богато оповідати.

— Ну, тепер нема чого журити ся — кричав — тепер можемо купити цілий ярмарок! — Притім побренькував жменю гроший в кишени. Проче оповів їх зовсїм тихо і таємничо:

— Знаєте що, ходіть зі мною всї, а також заробите гроші.

Не знали, що мав Петро на думці, але йшли за ним і перетискали ся поміж юрбу.

— Наперед купи нам медівників за свої гроші, я голодний — радив Фонсик і кождий взяв собі по два великі пампухи, котрі Петро заплатив.

Вкінци дістали ся в тїсні сутки поміж двома шатрами, де довкола стола до граня тиснуло ся богато людий.

Петро положив купку гроший на трійлистох і в деревляній коробці закалатали кістки....

Відтак панок при столї загорнув Петрові гроші і сховав до кишені.

— Хто хоче ще раз спробувати щастя, прошу близше, мої паньство, прошу близше!

Братя натягнули шиї, щоби бачити, як то граєсь. Коли панок сховав поставлені гроші, видивили ся на Петра здивовано.

— То нїчо — сказав Петро і пояснив їм гру: — Як би вийшла жолудь, то мусїв би дати менї два рази тілько, кілько я поставив. Спробуй, Бертик, постав свого пятака на винного аса, а побачиш, що виграєш.

— То послїдний — подумав Бертик і глядїв, як танцювали кістки. Коли упали, панок загорнув і єго пятака. Хлопець відступив розчарований назад, тепер він лишив ся без шеляга.

Іван, Каролько, Фонсик і всї инші пробували щастя із своїми пятаками і один за другим програвав.

Мілько виграв кілька разів і оглядав ся зуховато до братів, що придивляли ся з запертим віддихом єго грі.

— Уважайте, тепер виграємо цілу масу — сказав і поставив всї гроші на дзвінкового аса. Відтак глядїв хвилю випуленими очима на кістки, що упали, і всї брати пішли дальше, не сказавши слова. Люди занадто наставляли на них сліпаки. Аж тепер зміркували ясно, що всьо пропало і що не можуть вже нїчого купити. І медівники і деревляні коники і скакунцї і всякі инші забавки лежали на своїх місцях дальше, але они не сьміли навіть підвести на них очи.

Постановили йти геть звідси і чули, як в них будить ся досада. З трудом здержали ся від плачу і сердили ся тихо на Петра, що завинив у всїм нещастю, а Петро спихав всьо вину на панка при столї.

Видобули ся як найскорше з товпи на самотну дорогу, але що-йно серед тишини почали добре відчувати своє положенє.

— Льотик сидить там коло мами і виглядає нас нетерпеливо — сказав Бертик.

— А батько буде злий і набе нас.

Нараджували ся по дорозї, що мають сказати, і не знали властиво, чи мають зараз вертати домів.

— Батько не сьміє знати про нашу гру, нїчого не говорити, чуєте! — грозив Петро.

— Але що маємо сказати дома?

Посїдали на березї рова, щоби відпочати і трохи роздумати. Не говорили нї слова і зажурені глядїли на поля, що простирали ся без житя і пусті.

— Ходім до дому, — сказав Мілько — вже сонце заходить, а нам ще далеко.

Але они ще лишили ся і Каролько перенїс своє невдоволенє на дуплавий пень верби, бо копнув єго ногою. Але що се! Хлопцї зжахнули ся: з дерева вискочило одно, двоє, троє звірят і утекли великими скоками в жито.

— А до біса, — крикнув Іван — таж то заяцї!

І він наставив розчепірені долонї осторожно перед отвором в дереви, вложив до середини і мацав.... Серце єму товкло ся, а братя глядїли пильно, чи ще четверте звірятко не покаже ся. Іван всадив руки глубше і скричав голосно:

— Гурра!

Відтак витягнув затиснені руки на верх, держачи заячка, що сильно тріпав ся.

Вся журба розвіяла ся і хлопцї стовпили ся довкола Івана.

— Покажи, та покажи! І всї стали оглядати.

— Гурра! Маємо заяця, живого заяця, принесемо Льотикови з ярмарку.

— Тепер батько певно не спитає про гроші і не буде нас бити!

Іван поставив звірятко на земли і держав єго кріпко за уха, а они оглядали єго та гладили руками.

А тепер до дому! Що сил стане, бічи до дому!

— А нікому не згадувати про кістки! — напоминав Петро.

Було вже темно, коли зіпрілі хлопцї прийшли домів. Посадили заячика Льотикови на колїна, але він бояв ся звірятка і кричав голосно. Відтак стали оповідати батькови та матери, що купили собі медівників, бо були дуже голодні і всї річи були страшно дорогі, так що не могли нїчого принести лише заячика. Замовчали Петрову штуку з грою, але оповідали все наново, як Каролько бив ногою о дуплаву вербу, і показували, як вискочили заячики і як Іван добув послїдного з гнїзда.

Заячика сховано на ніч до порожної клїтки на птахи, і хлопцї сьміяли ся в кулак, коли лежали безпечні і небиті в лїжку.

Рано ще не розвиднїло ся, як злїзли по драбинї на діл до клїтки і довго сидїли перед нею. Було се миленьке звірятко з рухливими очима і шовковими волосем, що стояло на карку з під споду немов пух, на потилици було брунатно цятковане, а на хребті червонаво пасместе.

менї 2 К; то ваш пес украв вчера мясо з моеї кухнї. Адвокат: Добре, пане, але і менї належить ся від вас 10 К за нинїшну пораду. Отже прошу відтягнути собі 2 К і виплатити менї прочих 8 К.

— **Конкурс**. Розписує ся отсим конкурс на вільні місця (около 40) в бурсї дяків фундациї Впреосв. Митлополита, Андрея Шептицкого. Поданя о приняте разом з метрикою хрещеня, сьвідоцтвом убожества і моральности як також сьвідоцтвом укінчених шкіл, належить внести до уряду парохіяльного Архикат. церкви св. Юрия у Львові (площа св. Юрия ч. 5) до 13 жовтня н. ст. включно. Приняті будуть ті кандидати, що не укінчили ще 17 року житя, мають добрий голос і викажуть ся задоволяючим знанем катехізму і письма. В тій цїли відбуде ся дня 18 го жовтня 1904 о год. 3 по пол. в парохіяльній канцеляриї вступний іспит. Приняті кандидати одержать в бурсї вільне мешкане і безплатну науку, за вікт же мусять платити таку же цїну (18 К місячно), яку платить Всесьвіт. Митр. капітула за своїх бурсаків-дячків. — *Від гр. кат. парох. уряду архикат. церкви св. Юрия.*

ТЕЛЄҐРАМИ.

Фрідріхсруге 19 вересня. Помер тут вчера кн. Герберт Николай Бісмарк, найстарший син б. канцлера Бісмарка.

Петербург 19 вересня. Ґен. Сахаров телеґрафує до ґенерального штабу, що дня 16 і 17 с. м. не прийшло на фронтї армії манджурскої до ніякої битви. Скріплено сильно росийскі передні сторожі, особливо коло села Бянсипудза і на всхід від зелїзницї в напрямі копалень в Янтай.

Льондон 19 вересня. Бюро Райтера подає таку депешу з дня 15 с. м. з головної кватири ґен. Курокого: Чоло япаньскої армії стоїть на північ від Ляояну в половинї дороги до Мукдену і стоїть напротив передних сторожий Куропаткіна. Гадають, що Куропаткін перенесе свою головну кватиру до Харбіна. Обі армії дуже утомлені і як здаеть ся, вдоволені з тимчасового здержаня военних операций.

Льондон 19 вересня. Як часописи доносять, аж з теперішних справоздань показує ся, що ґен Курокі в часї борби під Ляояном був в дуже небезпечнім положеню. Якийсь час був він відтятий від армії Оями і коли би не відступлене Орлова, его армія була би пропала. Тому Японцї видобувши ся дня 5 с. м. з того небезпечного положеня, уважають той день найщасливійшим для себе, бо тоді получили ся обі їх армії.

Берлин 19 вересня. „Berliner Lokal-Anzeiger“ доносить, що від'їзд балтийскої фльоти не послїдує перед груднем с. р., бо сїм кораблїв не може ще відплисти з Кронштадту. До сеї пори буде вже готових також 10 кораблїв до закладаня мін. В кругах маринарских заявляють, що виїзд фльоти не конечний перед весною, бо аж тоді Владивосток буде вільний від ледів. З Порт Артуром і кораблями тамошними не числять ся в войскових кругах.

Берлин 19 вересня. З Мукдену доносять, що коли Росияни покинуть Мукден, будуть Хінцї ще грізнїйше виступати против них як доси. Вже тепер роблять они всїлякі перепони росийскому войску.

Чіфу 18 вересня. (Бюро Райтера). Прибув сюди один Японець, котрий оповідає, що мешканцї Дального ожидали дня 15 с. м. загального атаку на Порт-Артура. — Хінцї оповідають, що Японцї мали займити якийсь форт під Порт Артуром.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руської, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руської, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руської, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

— Дивіть, яку ладну білу зьвізду має на голові! — крикнув Фонсик.

— І чорні пятна на ухах!

— О, що за чудесне зьвірятко!

Але батько сказав, що вже досить того; всї мають іти на поле збирати каміне.

Від тепер цїлий день сходив на копаню і товченю, аж чорна земля розпадала ся в кусники, на праци, повній твердої витревалости, помимо втоми та спеки, така була рішуча постанова побільшити рілю. Хлопцї пізнали, що днї були тут такі довгі, сонце так пекло на широкій рівнинї, крижі боліли їх від частого згинаня, а руки вкрили ся ранами від піску та каміня. Здовж дороги росли поволи купи каміня, а чиста земля простирала ся все ще дальше.

— Потім будемо держати корову — потїшав батько, коли бачив, що діти потомили ся і не мали сили до дальшої працї. — А ви будете еї пасти. Пізнїйше дістанемо ще більше коров та й коня. А ви будете мешкати на великім обійстю, як Кнудде, і будете могли йти на лови.

Дїти брали ся із сьвіжою силою до роботи. І кождого дня, коли вертали з батьком домів, питали:

— А коли дістанемо корову?

Але наперед мусїли ще богато, богато спрятати каміня.

Льотик сидів дома довгими лїтними днями на горбочку і грів ся до сонця, а перед ним бавив ся в траві заячик.

Зьвіря виросло велике і зовсїм освоїло ся. Досьвіта вибирало ся на прогульку в поле, але в хвили, коли мати виносила Льотикове крісло на сонце, було вже назад перед дверми. Тодї сїдало поважно на задних лабках, а передними обтирало собі чистенько писочок. Нараз насторожувало довгі уха і скосивши очи, слухало якогось шелесту, щоби відтак скочити стрімголов і як глупе вганяти довкола дерев, перескакуючи тисяч разів через траву. Льотик сидів з обвислими раменами та широко розкритими очима і здивований дивив ся на заячу дурійку.

Він вже не кричав і не скучав нїколи. Коли заячик скочив кепско і заснув простягнений на животї, Льотик почав над тим міркувати, і его великі губи розходили ся, а незвичайний сьміх потрясав его тїлом. Вечером зьвірятко приходило до хати і сїдало ему на колїнах. Їло разом з его миски, а коли всї пішли спати, хлопчина положив свою холодну, костисту руку на заячика, що сидів коло него скулений, і держав так цїлу ніч.

Мати та братя радїли, що Льотик був такий щасливий; батько також усьміхав ся, бачучи діточу забавку.

Чим довші ставали днї, тим висше підоймало ся сонце, а его огонь припікав все більше, так що плоди розвивали ся скоро в товстій земли, доспівали буйно. Хто вийшов в поле, ставав на місци і чудував ся гарному виглядови на обильні жнива.

І стало ся одного дня, що ґазда Кнудде був на ловах коло Шемльового поля і бачив, як той чоловік разом з десятьма синами тяжко працював. Він здивував ся, що Петро завдає собі тілько труду коло облогу і питав себе, чому Шемель не вдоволяє ся своїм давним бараболиском та кусником житниска. Его хлопчиска ростуть як вовки, думав Кнудде, він буде худобу держати і стане ґаздою; будемо мусїли свое майно відгороджувати.

Він ступав тяжкими кроками дальше і переходив попри домик Шемля, де бавив ся Льотик з заяцем. Заким хто міг зміркувати, пес звітрив дичину, але заяць не утїкав і пес станув збентежений. Аж тепер замітив ґазда зьвіря; він змірив ся і вистрілив. Заяць упав на місци, а пес кинув ся до него, вхопив его зубами за карк і побіг з добичию, держачи еї в писку. Льотик крикнув переразливо і сейчас надбігла мати. Наперед побачила сина, як сидів на своїм кріслї немов мертвий. Головка звісила ся на діл, та й очи були закриті. Відтак оглянула ся, а там побіг пес з Льотиковим заяцем і пішов ґазда Кнудде повільним кроком. Дивила ся за ними збентежена та налякана, а потім прийшло їй на гадку, що дитина може бути застрілена. Она піднесла блїде лице; очи були перевернені і подобали на дві білі, скляні кулї.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).